

De Dorpswandelaar 14

Wie wandelt, moet ook (kunnen) uitrusten. Voor deze wandelaar geldt dat in wellicht grotere mate dan voor andere, meer getrainde en jongere, lopers. Ik maak dan ook graag gebruik van bankjes, verhogingen langs de looproute, dukdalven, en wat dies meer zij dat lijkt te zijn geplaatst voor de vermoeide voorbijganger. Maar mijn favoriete rustplek is absoluut het terras met uitzicht op de voorbijgaande meute. En echt waar, er bestaat geen land waar het aangenamer vertoeven is op een terrasje dan Italië. Mijn laatste stukje over Italië en mijn vakantie daar gaat over zo'n geweldig terrasje waar ik menig uurtje heb doorgebracht met kijken en koffieleuten, meer kijken en - nee, geen koffie, maar soms zo'n voortreffelijk Italiaans ijsje of een vino bianco, al wandel je daarna niet zo heel veel verder meer dan ... naar het volgende terras.

Ik zat daar dus en keek en luisterde ... want, ze praten, ze praten, ze praten ... de Italianen! In zichzelf, tegen een ander (tegen vele, vele anderen, maar dan roepen ze!) en tegen niks. Ze praten wat af. Waarover? Geen idee waar ze het allemaal over hebben. Het lijkt soms meer op converseren vanwege het converseren. En ook altijd luidop. Is het onaangenaam dat luide gebabbel? Nee, eigenlijk niet. Ik vind het zelfs wel gezellig. Want er is naar mijn bescheiden mening altijd iets te beleven als je Italianen vanaf je terrasje observeert.

Maar is nog iets dat me opviel op m'n terras. Italianen fietsen! Italianen zaten in mijn herinnering in hun Fiat's of op hun scooters en dan maar toeteren. Naar alles en iedereen die hen ook maar een banddikte ruimte tekort deed in het verkeer. En wat doe je dan? Natuurlijk, toeteren, want dat is in elk geval foeteren en soms ook schelden in het Italiaans. Maar nu zag ik ze fietsen.

Met herinneringn aan Fausto Coppi en Gino Bartali of recenter aan Il Olifanti Pantani zag ik fietsende Italianen altijd als de flitsende glamourboys van het cyclisme in hun modieuze pakjes op glimmende stalen - en tegenwoordig carbon - rossen, waar iedere andere coureur uit het vak wel op moest kicken! Maar verbijsterd zag ik ze nu voorbij komen. Waar was de glamour? Het flitsende pakje? De glimmende body? Het snelle kapsel?

Ineengezakt als slappe pudding, achterover hangend, zittend op een zadel in de laagste stand zodat dat op het frame zat, veilig met beide voetjes op de grond als ze stilstonden ... hier fietste een generatie die de auto en scooter had ingeleverd en voor straf op de fiets was gezet. Geen enkel bravour, geen driftig gebel (ik kom eraan), trappen met de hakken in plaats van met de voorvoet, zwaaiend vanuit de rug van links naar rechts, kwamen ze moeizaam vooruit als amechtige ouderlingen. Eén, ja één zag ik op de pedalen staand het heuveltje als een speldenknop zo groot, beklimmen. Geen wonder dat Tom Dumoulin de Giro bijna twee keer won!

Ik had intussen mijn lunch met lasagna, bier en koffie achter de kiezen gekregen en verlangde heftig naar een ijsje om bij te komen van wat ik allemaal had zien passeren.

En, het moet gezegd worden, er is veel, heel veel veranderd in het huidige Italië, maar niet het maken van ijs. Ik stond soms minuten lang die toonzalen vol ijsbakken in de allermooiste kleuren en smaken af te kijken, niet wetend door welke kleur en smaak ik me zou laten verleiden en verkoelen. Italianen weten dat wel. Die struinen binnen en staan binnen de kortste keren buiten te likken aan hun ijskoude berg heerlijk.

Ik twijfel. De ijsdames kijken me ongeduldig aan. Senior? Ik besluit ferm. Twee bollen. Maar dan? Toch weer die amarene? Of pistache? Of, of, of, of ... wanhopig roep ik "tiramisu" en dan "crema". Mijn eigen ijsberg wordt in een hoorntje gestouwd dat er niet voor gemaakt lijkt en zo sta ik wanhopig de giga-top eraf te bijten die mijn kiezen pijnlijk doet huiveren tot mijn ijs eindelijk het niveau bereikt waarop het zijn bestemming van hoorn naar mond op een meer beschaafde wijze vervult: Lekker likkend.

Maar liever had ik toch een andere smaak enzovoort, enzovoort ... Volgende keer dan maar weer, besluit ik. Morgen. En tevreden zuigend en slikkend kuier ik weg van de grote verleiding. Eén ding

weet ik zeker. Wij, Nederlanders, zitten veel mooier op onze bikes en E-bikes dan de Italianen. Daarin zijn wij vast en zeker "Campionissimo". Wij zijn allemaal "Tom Dumoulin".

De ... Dorpswandelaar.